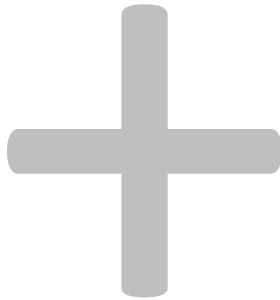

Een
Evangelie,
vandaag

Voorwoord van de schrijver

Beste lezer,

Dit is mijn dagboek uit de tijd dat ik Jezus kende. Uitsluitend de tijd dat ik in zijn onmiddellijke omgeving vertoefde. Het is mogelijk dat ik op sommige plaatsen de feitelijkheid heb verwisseld met mijn interpretatie of aanvoelen; het is mogelijk dat ik mij hier en daar vergis in de chronologie van de gebeurtenissen; het is zelfs zo dat ik hier en daar *flash backs* gebruik, en toevoegingen en weglatingen om het verhaal als geheel beter interpreteerbaar te maken voor de lezer.

Ik ben in tegenstelling tot wat Jezus zegt in hoofdstuk 1 geen begenadigd schrijver en ik heb het hele verhaal vanuit de ik-vorm geschreven omdat ik niet anders kan, en ik heet Bartholomeus.

Alles uit dit boek mag zonder toestemming worden overgenomen voor niet-commerciële doeleinden.

12 december 2023, Aalst +

Ontmoeting

Ik had mijn trein gemist, althans, de uurregeling slecht gememoriseerd en was een uur te vroeg aan het station. In het café recht over het station, met een krant en een pas besteld biertje. Hij kwam over mij aan mijn tafeltje zitten.

Jezus: Mag ik hier komen zitten, meneer...?

Bartholomeus: doet u maar, de plaats is van iedereen

Jezus: Danku.

En hij bestelde ook een watertje, zuiver.

De ober bracht onze bestellingen. Ik zei de ober dat ik voor ons beiden betaalde. Dat vindt de man sympathiek.

Jezus: sympathiek van u, Bartholomeus

Bartholomeus: graag gedaan. U kent mijn naam?

Jezus: hij staat op je naamkaartje.

En hij glimlachte.

Bartholomeus: inderdaad, Bartholomeus, en u?

Jezus: ik ben Jezus

Nu moest ik glimlachen. Deze naam hoorde je nooit in onze landen. In Zuid-Europa misschien. Hij sprak echter accentloos.

Jezus: ik weet wat je denkt. Ik ben echt Jezus.

Bartholomeus: Geen probleem mee. Er is erger!

Jezus: je bent een begenadigd schrijver, en ik wil je vragen, als je dat goed vindt, om je aan te sluiten bij mijn leerlingen. Het is tegelijk ook een job die ik je aanbied.

Dat was met de deur in huis! Hoe kon hij weten dat ik die morgen van mijn *tot dan toe* werkgever te horen had gekregen dat hij mijn freelancediensten niet meer ging gebruiken, wegens besparingen, zei hij. Wat ongeloofwaardig was, soit. Ik had al enkele kennissen uit mijn netwerk aangesproken, met slechts wazige beloftes als resultaat. Ik was al weken niet betaald en ik stond op het punt om mijn studiootje te verlaten, zonder te weten waarheen.

Jezus: je kan bij ons komen wonen. Niet luxueus, wel comfortabel, en we zitten niet altijd op dezelfde plaats. Denk er eens over na.

Bartholomeus: het zou mij goed uitkomen, ik zit sinds mijn scheiding in de problemen. Hoe wist u dat?

Jezus: het zou goed zijn dat je als schrijver met ons optrekt. Ik heb dingetjes van jou gelezen, je schrijft vlot en je laat je niet beïnvloeden. En ook je ondergrondse geschriften zijn top, en hij knipoogde.

Hoe kon hij dat weten? Alleen mijn uitgever kende mijn identiteit.

Bartholomeus: ik weet het nog niet... Wie bent u eigenlijk? Ik ken u nog geen drie minuten en u stelt me deze vraag. Heb ik u al eerder ontmoet?

Zoals ik later vaak zou ervaren, gaf Jezus onmiddellijk een gevoel van vertrouwdheid. Mensen die hem onmogelijk konden kennen, ervoeren hem als een oude vriend vanaf het eerste ogenblik, en lieten hun barrières vallen.

Op de begrafenis

Een week nadat ik “volgeling” van Jezus was geworden, gingen we allen samen naar de familie van Leo, een jeugdvriend van Jezus. Zij waren tijdens hun jeugd bevriend geweest, zelfs tot op de universiteit. Dan waren zij elkaar uit het oog verloren.

Leo was overleden na een langdurige ziekte. Aan zijn sterfbed had hij zijn moeder opgedragen om Jezus te vragen iets te zeggen tijdens de begrafenis. Dit was een vreemde vraag omdat Leo en Jezus mekaar tien jaar lang niet meer ontmoet hadden. Zijn moeder nam de vraag heel ernstig. Omdat de familie niet wist waar Jezus vertoefde, en omdat zijn volgelingen geen ruchtbaarheid gaven over zijn verblijfplaats, was deze vraag niet bij hem geraakt voor de begrafenis werkelijk plaats moest vinden. De moeder van Leo had daarom gevraagd dat op de begrafenis zelf niemand het woord zou nemen.

Toen Jezus twee dagen na de begrafenis eindelijk bij het huis van Leo aankwam, vond hij de familie in rouw. De familie improviseerde onmiddellijk een bijeenkomst en lieten zoveel mogelijk vrienden en kennissen komen.

Die avond, een zomeravond, in de tuin van het huis van Leo kwamen ze samen. Allen hadden ze Leo gekend, de éne heel goed, de andere oppervlakkiger.

Rond een kaars namen verschillenden het woord,

Vriend1: Leo, jij was mijn maat. Ik ga je missen jongen. De wereld is niet meer dezelfde zonder jou

Vriend2: Tijdens de laatste maanden van je ziekte Leo, heb jij ons laten zien wat levensvreugde eigenlijk betekent. Het leekt soms dat jij *ons* wou troosten? Jong toch.

Familielid: Het lijkt dat je nog steeds onder ons bent Leo. We zullen je nooit vergeten.

Jezus stond op, keek niemand aan, en sprak

Jezus: Leo, mijn geliefde vriend Leo, als we nog eens samenkomen onder vrienden, gaan we speciaal voor jou kaartspelen. Je lievelingsspel, Wiezen. En we drinken er een trappist bij, of twee, of meer. Net zoveel als jij er altijd dronk. Leo! Ik beloof je dat we dat gaan doen. Als in de toekomst twee of meer van je vrienden samen komen, en we spelen kaart met een trappist, dan zal jij in ons midden zijn.

De Bijbelkenners

Het gebeurde in die dagen vaak, zéér vaak zelfs, dat Jezus of zijn leerlingen werden aangesproken of aangeklampt om vragen te stellen over de Bijbel. Voor velen uit oprechte interesse, voor anderen om hem uit te testen of zelfs uit te dagen. En dat gebeurde het meest nog in de kloosters waar we als groep te gast waren. Men vroeg Jezus bijvoorbeeld praktische details over het leven in Judea van rond het begin van de jaartelling. Of hij Herodes had gekend, wat Jezus vanzelfsprekend ontkende. Hoe Johannes de Doper te werk ging, wat hij wist van het te lezen.

En ook de leerlingen krijgen hun dosis moeilijke vragen. En omdat verondersteld kon worden dat zij niet in Judea geleefd hadden, gingen deze meestal over metafysische zaken.

Zoals daar waren de Drie-Eenheid.

Abt: Hé, André, bij deze tripel van het huis wil ik u één en ander over een andere drievoudigheid vragen. Want denk je daarvan?

André: Wel Abt, een beter voorwendsel bestaat er niet. Waarmee kan ik u helpen.

Abt: is Jezus deel van de drie-eenheid?

André: Oeps. Dat is met de deur in huis vallen. Volgens hemzelf zeker niet. Onmogelijk, Onnozel en Onzin, met drie grote 0's.

Abt: Men zegt nochtans dat door hem God's Geest werkzaam is.

André: Kijk, ik weet dat de meningen verschillen. Hijzelf – Jezus zelf dus – vindt dat véél te véél eer. Hij kan daar niet tegen, hij wordt daar ongemakkelijk van. Ik heb hem vaak genoeg horen zeggen:

(citeert) Jezus: Kijk, zie God's geest werkzaam in alles. En ja, ook in mij waarschijnlijk, dat hoop ik... en in jullie en in alle mensen van goede wil...

André: En wat denkt u zelf?

Abt: Gods Geest waarde op de wateren rond. De Vader, de Zoon en de Geest, zij zijn drie-één. Hij is samen met God en de Geest de drie-eenheid.

André: Dat moet u uitpraten met Jezus. Ik weet dat hij niet houdt van dweperij, in feite beschouwt hij het bijna als laster:

(Citeert) Jezus: met alle voornaamheid die ik in mij heb, nee, ik wil niet op één lijn gesteld worden met onze Vader en ook niet met de Heilige Geest. De Geest die ik niet ken. Geest is een beeldspraak. Waarom hij heilig is ontgaat mij ook. "Heilig" is een bijvoeglijk naamwoord voor voorbeeldige mensen.

Abt: André, de Bijbel is heel duidelijk over de Geest.

André: de bijbel is geschreven door mensen en mensen gebruiken beeldspraak. Als ik zeg "hier in de Abdij heerst een goede geest", dan weet u wat dat betekent, toch. Een héél goede geest overigens, gemeten aan dit brouwsel. Dat

verandert jullie toch niet in “de Abdij, de geest van de abdij en de Abt”.

Abt: André? De Drie-Eenheid is toch geen vodge papier?

Gerard kwam André ter hulp.

Gerard: begrijpt u wat de Drie-Eenheid echt betekent?

Abt: ... nee, vanzelfsprekend nee, het is een mysterie.

Gerard: We kennen deze discussie, we hebben al deze argumenten al eens gehoord. En Jezus denkt er ook het zijne van.

Abt: wat denkt Jezus dan?

Gerard: Zelfs ik heb ooit net hetzelfde beweerd. En ik waag hier niet om te gokken wat Jezus denkt. Weet u wat hij antwoordde, toen ik het vroeg?

(citeert) Jezus: Mijn boodschap ging – gaat – over iets anders: bemint elkaar, doe het goede en vergeef. Gerard jong, zó vasthouden aan een mysterie. Het is helemaal geen mysterie. En wat het rare is, het is een mysterie voor jullie, daar nog aan toe. Jullie weten niet eens *waarom* jullie aan dat mysterie vasthouden. De reden is zo simpel. Zal ik het vertellen? Ik was erbij.

Abt: Hij ... was erbij?

André: op het concilie van Nicea, hij was erbij. Het concilie waar “ze” hem tot God hebben gepromoveerd. Hij was er dus bij, of niet soms?

André kwam gevaarlijk dicht bij de grens waar ironie omslaat in sarcasme, wat André vrijwel nooit overkwam. Het geroezemoes aan de andere tafels was stilgevallen en alles die het hoorden kwamen dichterbij geschuifeld.

André: De Keizer had instructies gegeven om één religie in te voeren in zijn rijk. Eén die alle andere moest vervangen. In de praktijk zou dit betekenen “opslorpen” en “versmelten”. En, er was een probleempje: al die andere religies vereerden “onsterfelijke goden”, zoals Sol Invictus, Iris, Horus, Jupiter, Zeus. De Christenen vereerden de Christus, een mens, die op schandelijke manier als ordinair boefje gestorven was op een Romeins marteltuig.

Dat passeerde niet.

Erger nog, de keizer was zélf goddelijk, en tijdens de werkuren nog Romeins ook. Hoe kon dan het middelpunt van de nieuwe keizerlijke godsdienst niet goddelijk zijn?

Abt: ja, dat is waar, het verhaal is genoeg bekend. Er is veel tegenstand geweest

Gerard: er waren de dogmatici en de pragmatici. In het begin stonden de christelijke leiders op één lijn. De evangelies waren zeer duidelijk, er was geen speld tussen te krijgen, er staat immers: *Zelfs toen de valse raadgever Jezus wilde verleiden om aan God gelijk te worden heeft hij deze de kop ingedrukt.* En toen hebben jullie - excuses, zij – dat wél gedaan.

André en Gerard waren aangedaan, en verontschuldigten zich: die evangeliën zijn ook niet feilloos. Ze zijn later opgeschreven, er staan razend veel fouten in.

(Citeert) Jezus: De essentie staat er wèl in. Terug naar Nicea: de kerkleiders waren het erover eens:

a) ik ben een mens, weliswaar met goddelijke inspiratie, "aangeblazen door de goddelijke geest"

b) en dit is een buitenkans om uit de schaduw van de verdrukking te treden, en mijn boodschap aan veel meer mensen te kunnen brengen.

En toe hebben ze een trucje - ik kan het niet anders noemen - bedacht om de kool en de geit te sparen. Intern, onder elkaar bleef ik, Jezus, de mens, die geleden had, net zoals een mens kan lijden. Maar naar de Romeinen toe construeerden we een verpakking rond het geheel. Die bestond uit mijn, dus ons aller, God, en de Goddelijke inspiratie die door mij naar hun vloeyde, en ik. Dus: de Vader... de Zoon (ik) en de Heilige Geest.

En hij spreidde zijn armen, niet zoals een priester zijn armen spreidt over de gemeente, maar zoals een vriend een met een gelikt argument een betoog afsluit, het gebaar bij de alles bevestigende conclusie. De mensen wilden net beginnen repliceren, toe hij plots vervolgde

(citeert) Jezus: En ze hadden afgesproken om de verpakking weg te gooien zodra het christendom zijn elan gevonden zou hebben. Dat zijn ze vergeten. Men kon het niet meer terugdraaien. *De geest was uit de fles* om het met een boutade te zeggen. Een de Heilige Drievuldigheid die oorspronkelijk een kunstgreep was om de Romeinen te verschalken, vervolgde haar eigen leven.

En daar zitten we nog altijd mee. O ja...